

မူပိုင်ခွင့်ဆိုင်

ဝမ်းတွင်းကောင်းသောကံ

လော်ရယ်မိုးမြင့်သဇင်သည် သူမ၏ သူငယ်ချင်းအိမ်တွင်
ရောက်ရှိနေသော “စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခြင်း ” ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို သဲကြီးမဲကြီး
ဖတ်ပြီးနောက် ပါးစပ်မှ အာမေဇိုတ်သံတွေ စိတန်းပြီးထွက်ချလာသည်။

“ကျွတ်..ကျွတ်..ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာလို့ ဒီလို ဒိတ်ဒိတ်ကျဲ
စေ့စပ်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲကြပါလိမ့်.. ငါ့အသက် လေးဆယ်ကျော်ပြီ..တစ်ခါမှ
မကြုံဖူးပါဘူး...အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်”

အင်မတန်မှ သားနားပြီး ဆန်းပြားသော
ဖိတ်စာတစ်စောင်ရဲ့တန်ဖိုးကတင် သုံးထောင် လောက် အသာလေးရှိနိုင်သည်။

ထိုဖိတ်စာကို ကိုင်ပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသော လော်ရယ်ကို ခင်မမက
ကော်ဖီခွက်ကိုင် ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“လော်ရယ်...ဘာများ ထူးဆန်းနေလို့ အသဲအသန်ကြည့်နေရတာ တုန်း”

“ဆန်းတာပေါ့..ဆန်းတာမှ လူတောင် အသက်ရှူ ရပ်မတတ်ပဲ”

“ဒီဖိတ်စာက ဦးထိပ်ခေါင်ဗညားရဲ့သမီးလေး

စေ့စပ်ပွဲလေ..ဆန်းပါပြီကော လော်ရယ်... ဒီ လူကြီးက View Point Hotel တွေရဲ့
ပိုင်ရှင်လေ..သမီးက တစ်ဦးတည်းသောသမီး...ဧဝရတ်မြင့်
မိရ်တဲ့..ချမ်းသာလိုက်တာမှ ကျိုကျိုကိုတတ်လို့”

လော်ရယ်မျက်နှာမှာ အရောင်လက်သွားသည်။

“သူ့မိန်းမက ဘယ်သူလဲ”

“မရှိတော့ဘူး ..သူက မုဆိုးဖို”

လော်ရယ် လိုချင်တဲ့အဖြေနှင့်ကွက်တိ..ဟုတ်တော့ နေပါပြီ။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နာမည်တွေက ဟိုး..ထိပ်ဖျားမှာချည်းပဲ။
တစ်ယောက်က ထိပ်ခေါင်ဗညား...နောက်တစ်ယောက်က အမြင့်ဆုံးဆိုတဲ့
ဧဝရက်တောင်နဲ့မြင့်မိုရ်တောင် နှစ်တောင်ပေါင်းပြီး ဧဝရက်မြင့်မိုရ်....တဲ့။

သူတို့တွေ ထမင်းစားရင်ကော အထပ်နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်ပေါ်မှာ
တက်စားကြမှာလား.. ပြောလို့မရပါ။

“ဟဲ့..ဒီမှာ ကော်ဖီသောက်ဦး..တစ်ခါတည်း စိတ်ဝင်စားနေလိုက်တာ...
မျက်နှာကြီးက လည်း ပြုံးလို့”

“ဒီဖိတ်စာ ငါယူသွားမယ်နော်”

“နေဦး..နင်မယူခင်..ငါ သူတို့အခမ်းအနားကျင်းပမယ့် နေရာတွေ
မှတ်ခဲ့ဦးမယ်၊ ဩော်.. ချမ်းသာတဲ့လူတွေများ စေ့စပ်တာတောင် သုံးနေရာခွဲပြီး
လုပ်ရတယ်လို့”

“ကဲပါ မှတ်မှာဖြင့် မှတ်ထား လာမဲ့ Sunday မနက် ကိုးနာရီ ကိုးမိနစ်
ကိုးစက္ကန့်မှာ ရန်ကုန် တိုင်း တရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးမှာ။ နေရာက
မြရိပ်ညိုဟော်တယ်မှာ ..ကိုနဝင်း ကျေအောင်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲ..ပြီးတော့
ဧည့်ပရိသတ်တွေကို Sedona Hotel မှာ နေ့လယ်စာ ကျွေးမှာ၊ အဲဒါက
ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ..ဆယ့်တစ်မီးငြိမ်းအောင် လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဟော ..နောက်ဆုံး
အစီအစဉ်ကတော့ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ဆုံပြီး
ဆွေပြမျိုးပြမိတ်ဆက်အပ်နဲ့ပွဲတဲ့...အဲဒါက တော့ သူတို့နေတဲ့ခြံမှာ ထင်တယ်”

ခင်မမကို ပြောပြရင်း လော်ရယ်၏ ဦးနှောက်တွေ
အလုပ်လုပ်နေကြသည်။

မှတ်စမ်း...ဒီလိပ်စာကို ဒီတစ်သက်မမေ့စေနဲ့၊ ဒါ .. အခွင့်အရေးပဲ။

လော်ရယ် လက်ရှိလုပ်ဖြစ်နေတဲ့အလုပ်က အလုပ်ဖြစ်မှပွဲခရတဲ့

ပွဲစားအလုပ်၊ ရတနာပွဲစား လုပ်သလို ကားပွဲစားလည်း လုပ်သည်။

နောက်ပြီး ဝါသနာအရ အောင်သွယ်လည်း လုပ်သေးသည်။
သူများတွေကို အောင်သွယ် ပေးရတာ ဘယ်လိုဝါသနာပါမှန်းကို မသိတာ ...
ဝမ်းတင်းအောင်သွယ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူကတော့ အပျိုကြီးတဲ့လေ..

ရုပ်ရည်ကလည်း ချောသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပြေပြစ်သည်။
အပြောအဟောကတော့ ထိပ်တန်း။ ဒါနဲ့များတောင် လော်ရယ်တို့
အပျိုကြီးလုပ်နေတာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမည်။

အဲဒါ..ဘာပါလိမ့်...။

*

(၂)

ဦးဆောက်သည် စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော အိတ်ကို ဆိုဖာပေါ်
ဘုတ်ခနဲမြည်အောင် ပစ်ချလိုက်သည်။ ဒါဟာ တစ်ခုခုကို
သူမကျေမနပ်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ အသံတိတ်နည်းဖြင့် သိအောင် ပြခြင်းပင်။

ဦးဆောက်အဖေ ဦးတိုင်းလုံးကျော်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေခဲရေကို
ဖန်ခွက်ထဲထည့် သောက်ရင်း သားလုပ်သမျှကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်..မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ မကျေနပ်တာရှိရင်
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလေကွာ..ဘာကိစ္စ အသံတိတ်ဆန္ဒပြနေတာလဲ..မင်းကို ငါက
မွေးထားတာ”

“အမေမွေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေ မွေးခဲ့တာ”

“သေချင်းဆိုးလေး..စကားလည်း မှားလို့မရဘူး၊ အေး..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက မင်းအဖေ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အားလုံးသိတယ်”

“သိရင် ဘာဖြစ်လို့ မေးနေသေးလဲ အဖေရာ..ဒီမှာ စားနေရတဲ့ကြားထဲ”

“ပြောရင်းဆိုရင်း ပြောပြန်ပြီ၊ မိုးကြိုးတွေ အားလုံးလိုက်ပစ်တော့မှာပဲ”

ဦးဆောက်က ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်

ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး..အဖေဖြစ်သူကို ပေစောင်း စောင်းကြည့်ကာ

“အဖေ သူတို့ပြောသမျှအားလုံး ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းပဲ ညိတ်နေတာလဲ..

ပုတ်သင်ညိုကြီးကျနေတာပဲ..ဟိုဟာကြီး(ယောက္ခမလောင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်)

ကလည်း ပါးစပ်တစ်ပေါက် ပါရုံနဲ့

အမျိုးမျိုးတောင်းဆိုနေတော့တာ..ဒီလူကြီးအကြောင်း မသိလို့ သူ့သမီး ကို

ကြိုက်မိတာဗျာ..ဟိုးအစောကြီးကသာ သိရင် ကန်တော့ဆွမ်းပဲ”

“ရက်” လို့ ဦးဆောက်က ချစ်စနိုးခေါ်သော “ဧဝရက်မြင့်မိုရ်” ၏ အဖေ

“ဦးထိပ်ခေါင်ဗ ညား” ကို မကျေနပ်တိုင်း ရင်ဖွင့်ချက်တွေက ပြင်းထန်ကုန်သည်။

သူ့ဟာသူ ထိပ်မှာပဲ နေနေ..တောမှာပဲ နေနေ၊ ဦးဆောက်ကတော့

ကွယ်ရာတွင် ယောက္ခမလောင်းကို ထိပ်ပြောင်ကြောင်ကြားလို့သာ ခေါ်သည်။

ရိုသေသမှုနဲ့ ချစ်စနိုးလေးခေါ်တာပါ။

“စေ့စပ်ဖို့ ငါးရက်လိုတော့မှ ဒီလိုစကားမျိုးထွက်လာတဲ့ မင်းပါစပ်ကို ငါ

ရွှေချပေးဦးမယ်”

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..ဟိုဘိုးတော်ပြောတဲ့...လင်ခရူဆာ ကားကြီး

အဖေမှာ ရှိလို့ လား”

“ပါပလေကာတော့ ရှိတယ်လေကွာ”

“သံလွင်လမ်းက ခြံဆိုတာကရော..”

“သံလွင်လမ်းမှာ မရှိပေမယ့်..သန်လျင်မှာတော့ ငါ့ခြံရှိသားပဲ”

ဦးဆောက်သည် ဘာအပူအပင်မှ ရှိပုံမရဘဲ ပျော်ပျော်ကြီး
ဖြေနေသောအဖေ့ကို ကြည့်ပြီး တင်းလာသည်။

“အဖေ့ကို အမေမသေခင်က ဘာပြောသလဲ သိလား..ပေါ့ပေါ့နေ၊
ပေါ့ပေါ့စားပြီး ပေါ့ပေါ့သွားမှာပဲတဲ့..”

“ဟေ့ကောင်..ဟေ့ကောင်..မရှိတော့တဲ့ ငါ့မိန်းမနဲ့ငါ့ကိုလာပြီး
ရန်တိုက်မပေးနဲ့..မင်းအ မေက ငါ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ပြောတာ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ငါဆိုတဲ့
ကောင်ကလေး .. ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေချင်တာ၊အဲဒါကြောင့် ဆားမပါတဲ့ဟင်းပဲ
စားတာ..ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားတင်ပဲလား..ကုန်ကုန်
ပြောမယ်ကွာ..အီအီးပါရင်တောင် ပေါ့ပေါ့ပဲပါတာ..သူများတွေလို မညစ်ရပါဘူး”

“ပြောရင်းဆိုရင်း ညစ်တီးညစ်ပတ်က ပါလာပြန်ပြီ”

“ငါပြောချင်တာ လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘူး၊
မင်းဘိုးတော်တောင်းသမျှအားလုံး ငါ့နည်း ငါ့ဟန်နဲ့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ ခြံ၊ ကား၊
အကုန်လုံးပဲ၊ နောက်ပြီး...မင်္ဂလာပွဲအတွက် လိုအပ်တဲ့ ငွေသိန်း
သုံးရာကျော်..အဲဒါလည်း အခု ငါ့မှာ ရယ်ဒီပဲ”

“ဗျာ..အဖေ့မှာ ဒီလောက်များတဲ့ငွေမှမရှိတာ..အခု ကျွန်တော်တို့နေတဲ့
တိုက်ခန်းတောင် ငှားနေရတဲ့ဥစ္စာ..အဖေ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဒါများကွာ..ငါ့မှာမရှိပေမယ့် သူများငွေတွေ အတိုးပေးလိုက်ရင်
ကိုယ့်ငွေဖြစ်လာတာပေါ့.. အတိုးသာ များများပေးပစ်လိုက်၊ ငွေချေးချင်တဲ့သူတွေဆို
တန်းစီနေမှာ”

“ဒါဆို အဖေ ဘယ်လောက်တိုးနဲ့ချေးထားတာလဲ”

“အစုံပဲကွာ မမှတ်မိတော့ဘူး..သုံးဆယ်တိုးက အများဆုံးပဲ၊

နှစ်ဆယ်တိုးလည်း ပါတယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်လည်း ပါတယ်၊
တစ်ဆယ်တိုးနဲ့ချေးတဲ့လူက ငါ့ဘော်ဒါလေ..သူက အားနာတတ် တယ်ကွ..ငါ့မို့လို့
အသေလျှော့ပေးထားတာ သိလား..တိုင်းလုံးကျော်ပါကွာ..မပိုင်ရင်
ပုရွက်ဆိတ်တောင် မရိုက်ဘူး”

ဦးဆောက် ခေါင်းမှာ နဂိုထောင်နေသော ဆံပင်တွေ ပိုပြီး
ထောင်သွားသလိုထင်ရသည်။

“သွားပါပြီဗျာ..ဒီလောက်အတိုးတွေပေးပြီး လျှောက်ချေးထားမှတော့
အတိုးပိပြီး သေပြီ ပေါ့ဗျ”

ဦးတိုင်းလုံးကျော်က ဇော်ဝင်းထွဋ်နှုတ်ခမ်းမွေးကို အားကျပြီး ဆိုင်မှာ
သေချာပုံသွင်းထား သည့် နှုတ်ခမ်းမွေးကို တစ်ချက်ပွတ်ကာ

“မင်းအဖေက ဘယ်သူလဲ ဦးဆောက်၊ တိုင်းလုံးကျော်တဲ့..တစ်တိုင်းလုံး
မကျော်ရင် ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ခုချိန်ထိ အဖေ
ဘာအလုပ်လုပ်လို့လဲ..အမေ့အမွေပစ္စည်းတွေ ထုခွဲပြီး စားနေတာပဲ ဥစ္စာ”

“တော်ပြီ ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ရဲ့ရှိစုမဲ့စုသိက္ခာတွေ ဒီလောက်ချရရင်
တော်တော့..မင်းယောက္ခ ထီးက အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်တယ်ကွ..သူဖိတ်လို့
လာမယ့်သူတွေကလည်း..တစ်ထောင် နှစ် ထောင်လောက်လက်ဖွဲ့ပြီး တစ်အိမ်လုံး
လာစားမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူး...အဖေကြံရင် မင်းအမြင် တွေ
မှန်ကန်မယ်ကွ..အတိုးပေးပြီး အမြတ်ပါ ထွက်စေရမယ်..စောင့်သာကြည့်”

“ဦးဆောက်” ဆိုတဲ့ နာမည်ရထားလို့ ဆန်းလှပြီလို့ မထင်လေနဲ့၊ အဲဒီ
နာမည်ကို အဖေ ပေးထားတာ..ကျွန်တော့်ကို မွေးတုန်းက
အဖေရယ်လေ..အောင်ဘာလေထီဆုကြီးပေါက်ပြီး ရွာမှာ “တိုက်အိမ်” ကို
ဦးဆုံးဆောက်လို့ ဦးဆောက် ဆိုတဲ့အမည်တွင်လာတာ..

ထိပေါက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ အဖေ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။ အဖေ အမြဲပြောတဲ့စကား တစ်ခွန်းက “ဉာဏ်ချင်းသာ ယှဉ်လို့ရမယ်၊ ကံကိုတော့ လယ်ယာယှဉ်လို့မရဘူး” ဆိုပဲ။

အဲဒီ ကံဆိုတာကြီးကိုပဲ အဖေထိုင်စောင့်နေတော့တာ..

ခုလည်း ကြည့်လေ.. “ရက်” နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိုအရေး တွေးပြီး မအားရပေမယ့် အဖေက တော့ အေးသမှသိပ်အေး၊ “ချာလီချာပလင်” ကား ထိုင်ကြည့်ပြီး တဟားဟားနဲ့အော်ရယ်နေ သည်။

အဲဒါပြီးရင် ကြောင်နဲ့ကြွက်ကြည့်ပြီး ရယ်ဦးမည်။ ဒါနဲ့မှ အားမရသေးရင် သမိန်ပေါသွပ် ကာတွန်းဖတ်ပြီး ဆက်ရယ်ဦးမည့်အဖေ..ကျွန်တော့်အဖေ...တိုင်းလုံးကျော်တဲ့ အဖေ..ကျွန်တော့် အဖေ...။

*

ဆာမိသည် များပြားလှစွာသော ပန်းအိုးတွေကိုကြည့်ပြီး
ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီ ပန်းအိုးတွေကို နေရာချိန်းပြီးရွှေ့နေရတာ တို့က
အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေ သည်။

ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဒီလိုအိမ် ဒီလိုသူဌေးဆီမှာ မာလီလာလုပ်နေရပါလိမ့်။
ရက်ရက်စက်စက် ကံကြမ္မာကြီးကို ပိုးစိုးပက်စက် ကျိန်ဆဲချင်လာသည်။

ပန်းအိုးတွေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလည်း မဟုတ်။ တလေးတလံတွေမို့
ငါးအိုးလောက် မပြီးလျှင် ခါးက ချိချင်လာပြီ။ ဆာမိအသက်ကလည်း
လေးဆယ်ကျော်လာပြီလေ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ..ဇရာ စကားပြောတယ်ဆိုလား။

ကတ်သီးကတ်သတ်ခိုင်းတတ်တဲ့ ဘဝင်ခေါင်ခိုက် သူဌေးဆီကနေ ဆာမိ
အလုပ်မထွက် နိုင်တာ ဝဋ်တစ်ခုလေလား ..ဒီအိမ်မှာ သူအလုပ်ဝင်ခဲ့တာ “ရက်”
ကလေး တစ်နှစ်ကျော်ကတည်း ကဆိုတော့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်ရှိရောပေါ့။

ပြောမယ့်သာ ပြောနေရတာ ..သူဌေးက အပေးကမ်းတော့
ရက်ရောသား..

အခါကြီးနေ့ကြီးတွေဆို “ဆာမိ လာဦး” ဆိုပြီး မုန့်ဖိုးပေးတာ တစ်ပုံး၊
(သုညငါးလုံး)တောင်မှ၊ ဆာမိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအိမ်က ခွာနိုင်မှာလဲ။
ထွက်မဲ့အပေါက်ကို တစ်ခါ တည်းပိတ်ပစ်လိုက်သလိုပဲ။

“ဟား...ဟေ့ကောင် ဆာမိ..ငါ လာဘ်ခေါ်ထားတဲ့ ဂမုန်းပင်ကို ဘာကိစ္စ
တောင်ဘက် ရွှေ့ ထားရတာ တုန်း၊ ပြန်ရွှေ့စမ်း..ရွှေ့စမ်း..အရှေ့ဘက်ကို”

လူက ဘယ်နေမှန်းမသိ..အသံ အရင်လာလို့ လူထက်အသံကို
ပိုကြောက်နေရသည့် သူ ဌေး။

ကိုးလိုးကန့်လန့်အယူလေးတွေရှိတာ ဆာမိသူဌေး..တဲ့။

ဂမုန်းပင်တွေက ဆင်တူမတိမ်းမယိမ်းတွေပဲ ဥစ္စာ။ သူမို့လို့ ဟိုအပင်က
လာဘ်ခေါ်ဂမုန်း၊ မီးကွင်းဂမုန်း၊ စီးပွားဂမုန်း၊ ဟော..နတ်ချစ်ဂမုန်း၊
လူချစ်ဂမုန်းတဲ့..စုံနေရောပဲ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံရလျှင် ဆာမိတစ်သက်
မာလီသာလုပ်လာတာ..ဗဟုသုတ ခေါင်းပါး ချက်က ဆူးပါတဲ့ပန်းဟာ နှင်းဆီဆိုတာ
ဒီအိမ်ရောက်မှသိတာ။

ဆာမိ မှတ်မိသေးသည်။ သူ့အလုပ်ဝင်ဖို့ ဒီအိမ်ကိုလာတော့ သူဌေးက
မေးခွန်းတစ်ခုမေး ခဲ့သည်။ အခုခေတ်လူတွေ ဖြေနေရသည့်
အင်တာဗျူးဆိုလား..ဘာဆိုလား..အဲဒါမျိုးပေါ့။

“အပင်တွေ ပိုးမကျအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ” တဲ့။

ဆာမိက “ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းမှာပေါ့” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တာနှင့် ဒီအိမ်မှာ
မာလီဖြစ်တာလာ ဒီနေ့အထိပင်။

ဦးထိပ်ခေါင်ဗညားက ဖုန်းပြောရင်း ဆာမိအနားသို့ ရောက်လာသည်။

ဆာမိကလည်း သူတွေ့မိသလို အာချောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဆရာ..ဒီဂမုန်းက လူခေါ်ဂမုန်း မဟုတ်လား”

“ဘာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဒီဂမုန်းပင် အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထားလို့ ရက် တောင်
ယောက်ျားရ တော့မှာ..ဒါကြောင့် လူခေါ်ဂမုန်းလို့ပြောတာ..နောက်တစ်ခါသာ
ထပ်ခေါ်လိုက်ရင် ဆရာအလှည့်ပဲ၊ ဆရာ မိန်းမရဦးမယ် ထင်တယ်နော်”

ဦးထိပ်ခေါင်ဗညားက ဖုန်းပြောပြီးပြီဖြစ်၍ ဆာမိဖင်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကန်လိုက်သည်။

“ပေါက်တက်ကရတွေ ပြောဦး..နေဦး..ငါ နင့်ကို ကောင်းကောင်း

Lesson ပေးဦးမယ်”

ဦးထိပ်ခေါင်က ဆာမီရဲ့ခါးကို လက်ဖြင့်ထိထားပြီး

“ချွတ်..ချွတ်စမ်း..ပုဆိုးချွတ်လိုက်စမ်း”

ဟု ပြောသည်။ ယောင်တတ်သောဆာမီက သူ့ခါးကိုထောက်ထားလျှင် ပြောသမျှ အကုန် လိုက်လုပ်သူမို့ သူဝတ်ထားသောပုဆိုးကို တကယ်ပင် ချွတ်ချလိုက်သည်။ အိမ်မှာရှိရှိသမျှ အိမ် ဖော်တွေနှင့် အိမ်ထိန်းဒေါ်ကြည်တို့က ဆာမီကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ..အထဲမှာ ဗန္ဓုလဘောင်းဘီကြီးပါလို့ မင်း ကံကောင်းသွားတာ ဆာမီရေ၊ ကဲ..ကဲ တစ်လက်စတည်း မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်အကလေး ဆွဲလိုက်ပါဦး”

ဆာမီခမျာ ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ရဲ့ လပေါ်လမ်းလျှောက်အကကို ကွေးနေအောင် ကပါတော့သည်။

ဒေါ်ကြည်က ဆာမီ ကတာကို ကြည့်ပြီး

“မိုက်ကယ်ကြက်ဆင် သေသွားတော့ မိုက်ကယ်ဆာမီ ပေါ်လာပါရောလား”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က လာတဲ့ မြစိန်က ဒေါ်ကြည်ရဲ့စကားကို ရယ်ပြန်သည်။

“ကြီးကြီးနှယ်..ပီအောင်လည်း မခေါ်တတ်ဘဲနဲ့”

ဒေါ်ကြည်က သူ့ကို လှောင်ရမလားဆိုပြီး တင်းလာကာ

“ညည်းကများ ငါ့ကို ..ဒီနေ့ ထမင်းငတ်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား..”

ဆာမိကလည်း ကလို့ ကောင်းတုန်း၊ ဦးထိပ်ခေါင် ဆိုတဲ့ သူဌေးကလည်း
ယောင်မှန်းသိ လေ စလေပင်။

သူ့သမီး လင်ယူခါနီး မို့ ပိုပြီး မြူးနေသလား မသိပါ။

“ဟုတ်ပြီကွ..ဆာမိကွ...သင်္ချိုင်းမှာကတဲ့ သရဲကလေး ထပ်ကပါဦး”

ဒေါ်ကြည်က

“ဆာမိနဲ့ ဘရာစီယာနဲ့ တွဲကရင် သိပ်မိုက်မှာပဲ”

ဦးထိပ်ခေါင်က ဒေါ်ကြည့်စကားအထူးအဆန်းကို ကြားပြီး
မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ

“ဘရာစီယာဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း ဒေါ်ကြည်ရဲ့”

“ဪ...ဆရာနွယ် ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာ သီချင်းဆိုတဲ့
ကောင်မလေးမလေးလေ..ဆရာပဲ ကြိုက်လို့ဆို.. ရက်နဲ့တောင်
စကားများသေးတယ်လေ ..ဝါကာဝါကာကောင်မလေးကို ပြောတာ ဆရာရဲ့”

“ဟင်..ရှာကီရာလေးခများ..ကမ္ဘာကျော်နေပြီးကာမှ
ဒေါ်ကြည့်ပါးစပ်ထဲရောက်မှပဲ ဘရာစီ ယာဖြစ်တော့တယ်”

“အဟီး ကျွန်မလည်း သူများတွေပြောတာကြားပြီး...သူ့နာမည်က
ဆန်းပါတယ်လို့ ထင်နေတာ”

ဆာမိတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲနေပြီ။ ဧဝရက်မြင့်မိုရ်က အိမ်ထဲမှ
ပြေးထွက်လာပြီး

“ဒယ်ဒီ ဖုန်းလာနေတယ်”

ဟု ပြောကာမှ ဆာမိတို့ အနားရတော့သည်။

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ”

“ဦးဆောက်ရဲ့အဖေ”

“ငါမပြောဘူးလား...နင့်ယောက္ခမကြီးက
အူကြောင်ကြားပါလို့..ငါ့ဟန်းဒီဖုန်းကိုကျ မဆက်ဘူး”

“သွားကိုင်လိုက်ပါ အဖေရယ်..အားနာစရာ..သူ့မှာ
ဘာအရေးကြီးနေသလဲမှမသိတာ”

ဦးထိပ်ခေါင်က ဘောက်ဆက် ဘောက်ဆက်ဖြင့် လျှောက်သွားကာ
အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဖုန်းခွက် ကိုယူ၍

“ဟယ်လို..ထိပ်ခေါင်ဗညား ပြောနေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် တိုင်းလုံးကျော် နားထောင်နေပါတယ်ခင်ဗျာ.”

ဦးထိပ်ခေါင်တို့ စပြီး တင်းလေပြီ။

“နေစမ်းပါဦး..အခု ဖုန်းဆက်တာက ခင်ဗျားလေ၊ ခင်ဗျားက
နားထောင်နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဆောရီဗျာ..ဆောရီး..ကျွန်တော် လိုရင်းပဲ တိုတိုတုတ်တုတ်
ဖြတ်ပြီးပြောပါမယ်..မင်္ဂလာ ပွဲကျရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဆင်တူဝတ်ဖို့လိုသလားလို့
မေးကြည့်တာ”

အဲဒါကြောင့် ဒီလူ့ကို အံ့သြတာ...ဘယ်နှယ် ကိုယ့်သမီးနဲ့သူ့သား
ဆင်တူဝတ်ရင် ပြီးတဲ့ဥ ဇွာ...

“မင်္ဂလာဆောင်မှာက ကလေးတွေလေ”

ဦးထိပ်ခေါင်က ပြန်ရစ်တော့ ဦးတိုင်းလုံးကျော် ဒေါသီးလာသည်။

သူ့ဝသီ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့မင်္ဂလာဆောင်မယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောမိပါဘူး”

“ဟေ့လူ...စကားပြောတာ မရိုင်းနဲ့နော်”

“ဘယ်မှာ ရိုင်းလို့လဲဗျ..ကျွန်တော့်ဘက်က မေးပြီးလို့..တာဝန်ကျပြီနော်..ကျွန်တော် ဝတ်ချင်ရာဝတ်ပြီး လာခဲ့မယ်..ဘိုင့်ဘိုင့်..ဒါပဲ”

ဒါပဲ ..ဆိုပြီး ဖုန်းကို ဝှပ်ခနဲချသွားလို့ ဦးထိပ်ခေါင်မှာ ဆက်ပြောခွင့်မရတော့ဘဲ တန်းလန်း ကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

“ရက်” က အဖေနား ကပ်လာပြီး

“ဒယ်ဒီ..ဘာတဲ့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး သမီးရယ်..သမီးတို့မင်္ဂလာပွဲကျရင် သူနဲ့ဒယ်ဒီ ဆင်တူဝတ်ဖို့လိုသလား တဲ့..မေးပုံက”

“ဒယ်ဒီက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဝတ်စရာလား..သူနဲ့ငါ ဆင်တူဝတ်ရင် ငါ ဂိုးတာပေါ့... သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ..သမီးမင်္ဂလာပွဲမှာ ဒယ်ဒီ အပြတ်နဲ့ပစ်မှာ..သူ့ထက်သာတာကို ဝတ်ပြဦးမှာ”

အဖေချင်းတောင် ဒီလောက်ပြိုင်နေရင် အမေတွေများရှိလို့ကတော့ ပွဲက ကြည့်ကောင်းဦး မှာ..

“အဟဲ နည်းနည်းတော့ လျှော့ပါ ဒယ်ဒီရာ..တော်ကြာ သမီးရဲ့ သတို့သားထက် ပိုပြီး ထင်ပေါ်နေလို့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ မျက်စိလည်ကုန်ဦးမယ်”

“ဒယ်ဒီက သမီးမျက်နှာထောက်ပြီး ပြောမယ်..ပြောမယ်နဲ့ မပြောသေးတာ..သားကိုလိုချင် သူ့အဖေကို ကြည့်ရတယ် သမီးရဲ့။ အဲဒီ

တိုင်းလုံးကျော်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာလေ..ပိုက်ဆံသာရှိတာ၊ ပြောတာ၊ ဆိုတာ၊ နေတာ၊
ထိုင်တာ၊ အကုန်ဗရုတ်သုက္ခ..သူ့သားလည်း သူ့အတိုင်းလာမှာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရယ်..ဦးဆောက်ကလေး လူသာ ငယ်တာ..
လူကြီးသူမကို သိတတ် တယ်၊ ရိုသေတယ်၊ သမီးကိုဆို သူ့ထက် ငယ်လို့
အရမ်းအနှံ့အတာခံတာ”

“အေးပေါ့လေ..ကိုယ်ထင်
ခုတင်ရွှေနန်းပေါ့..နေဦး..နေဦး..အရေးအကြီးဆုံးဟာ မေ့နေ တာ..သံလွင်လမ်းကခြံ
သမီးမြင်ပြီးပြီလား”

စဝရက်မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်လာသည်။ ဘယ်လောက်တောင်
ပီတိဖြစ်နေသလဲ မသိ။

“တစ်နေ့က ဦးဆောက်နဲ့လိုက်ကြည့်ပြီးပြီ ဒယ်ဒီ၊ အရမ်းကို
ခမ်းနားကြီးကျယ်တာပဲ”

“ဒယ့်ဒီအိမ်ထက် ကောင်းတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့..ရေကူးကန်တောင် ပါသေး”

“အေးပေါ့လေ.. ခုတော့ ပြောအားရှိပြီပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီသမီး
မပူမပင် မကြောင့်မ ကြ နေရမှာမို့ ဒယ်ဒီ ကျေနပ်ပါတယ်ကွာ”

“ရက်” က ဖခင်အနား ကပ်ခွဲပြီး

“သမီး ဒီနေ့ Shopping ထွက်ချင်တယ်..မုန့်ဖိုးပေး”

“ကြိုက်သလောက် ယူစေဗျာ”

“ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီကို အသည်းတွေ၊ အူတွေ၊ ကလီစာတွေ တုန်အောင်
ချစ်ရတာ .အဟင်း”

“ဘုရား..ဘုရား”

အဖေက ဘုရားတပြီး ကျန်ခဲ့ပေမယ့် “ရက်” က သူ့အဖေ
မီးခံသေတ္တာထဲက တစ်သောင်း တန်တစ်အုပ် (ဆယ်သိန်း)ကို
သူမအိတ်လှလှလေးထဲ ထည့်ပြီး Shopping ထွက်ဖို့ ပြင်နေပြီဖြစ် သည်။

*

(၄)

ဦးဆောက်မှာ မင်္ဂလာပွဲနီးလေ ရင်တွေ ပူလေ...ညည
အိပ်လို့မပျော်တာလည်း တစ်ဒုက္ခ။

အဖေကတော့ အိပ်ပျော်လွန်းလို့ ချောင်းဖျားမှာ မော်တော်ခုတ်သလို
ခွီး...ခလောနဲ့ ဟောက်သံအကျယ်ကြီးကိုထွက်လို့..

အဖေက ကားတွေခြံတွေကို အတိုးပေးပြီး ချေးယူထားတဲ့ငွေနဲ့
လပေးငှားထားသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နှစ်လလောက်နေရင် အကုန်လုံး
ဘူးပေါ်သလိုပေါ်လာလိမ့်မည်။ အဲဒီ အခါကျ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။

အဖေက တစ်ပွဲတိုး ပြီးစလွယ်လုပ်လိုက်ပေမယ့် ရှေ့ဆက်ရမယ့်
သူနဲ့ဇဝရက် နှစ်ယောက် ဗျာများရမည့်ကိန်းဆိုက်နေသည်။ သူ့မှာလည်း
လောလောဆယ် အလုပ်ဟူ၍ မည်မည်ရရရှိတာ မဟုတ်တော့ ခက်သား။

အိပ်မပျော်တော့ ရက်အသံလေး ကြားချင်လာသည်။

မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ လူကို အရည်ပျော်အောင်ညှို့တတ်သည့်
ရက်..လိုလေသေးမရှိ ပြည့် စုံနေတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေး ရက်..

လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ ပန်းကလေးမို့ ရက်ကိုတော့

သူ့အရယူမှဖြစ်မည်။ မင်္ဂလာကိစ္စ တော့ အပျက်ခံလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်။

နောင်ဖြစ်လာမည့်ကိစ္စတွေကို နောင်ခါလာ
နောင်ခါဈေးနဲ့ဖြတ်ပစ်ရမည်။

သူ့ရဲ့သတို့သမီးလောင်းလေး..ဒီအချိန်ဆို အိပ်များနေပြီလား။

မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး အိပ်ရေးပျက်ရင် အလှပျက်သွားမလားဆိုပြီး
ဖုန်းဆက်ဖို့အရေး တုံ့နှေးနေသော ဦးဆောက်။

ဦးဆောက်တို့မှာ ရှိစုမဲ့စု ဟန်းဒ်ဖုန်းလေးတစ်လုံးရှိပါသည်။ အဲဒီ
ဖုန်းကိုပဲ အဖေနှင့်သား တစ်လှည့်စီယူကိုင်နေရတာ ..

ဦးဆောက်သည် ဖုန်းကိုယူပြီး ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
ဆောင်းဝင်ခါနီး လေအေးလေးတွေရဲ့ အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။
ဒီဆောင်းကျရင် ရက်နဲ့ အတူတူရှိနေ တော့မှာပါလား..

ချမ်းလိုက်စမ်းပါ..တုန်နေအောင် ချမ်းလိုက်စမ်းပါ...

ရက်ရဲ့ကိုယ်လုံးလှလှလေးကို တင်းနေအောင်
ဖက်ပစ်လိုက်မှာပေါ့..ရက်ဆီက အမြဲရနေကျ ရေမွှေးနံ့ကလေးကိုလည်း
သူ့စွဲနေပြီပဲ..

ရက်ကို သူ စတွေ့တာ မှတ်မှတ်ရရ ကြံဂုတ်လ
ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့မှာ..ဘာဒေး ညာဒေး တစ်ခုမှမဟုတ်တဲ့
ရိုးစင်းတဲ့နေ့လေးတစ်နေ့မှာ ရက်ကို Shopping Mall တစ်ခုမှာ စတွေ့ခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

နာမည်ကြီး Brand တစ်ခုဖြစ်တဲ့ “Heat Wave”
ဖိနပ်ဆိုင်ထဲဝင်သွားသော ရက်အနောက် ကို သူလိုက်သွားမိသည်။

ဘာမှန်းညာမှန်း မသိ ဝင်လိုက်သွားပြီးမှ “အစ်ကို ဘာယူမလို့လဲ”

မေးတော့ သူပြန်မဖြေ တတ်ခဲ့။ အဲဒီ တုန်းက ရက်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေတာပဲ သိသည်။

ရက်မျက်နှာလေးမြင်ပြီး ငမ်းကြောထူမိသည့်သူမှာ မထူးဇာတ်ခင်းပြီး သူ့ကောင်မလေးကို ဝယ်ပေးမလို Style ဖမ်းကာ ရက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

အတူတူလာတယ် ထင်ပြီး ကောင်မလေးတွေ ဘာမှ ထပ်မမေးတော့။

ရက်က ဖိနပ်တစ်ရန်ကို သူ့ရှေ့မှာတင် ငါးသောင်းကျော်ပေးပြီး ဝယ်သွားကတည်းက သူ ဖျားသွားသည်။

ရက် ဘယ်လိုအသိုင်းအဝိုင်းက လာသလဲ..ဆိုတာ အဲဒီ မှာတင် မှန်းဆလို့ရသွားသည်။

ရက်က ဆွဲဆောင်မှု အားကောင်းတော့ ရက်နောက်ကို သူ့ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေမိသည်။

ရက်စီးသွားတဲ့ကားဆိုလည်း သူ့အိပ်မက်ထဲပင် ထည့်မမက်နိုင်သော ကားမျိုး...ဒရိုင်ဘာ က တံခါးလာဖွင့်ပေးမှ ကားပေါ်တတ်သည့် ကောင်မလေး။

တက္ကစီ ငှားပြီး ရက်ရဲ့ကားနောက်က သူလိုက်ကြည့်မိသည်။ ရက်နေတဲ့အိမ်က ခြံဝင်း အကျယ်ကြီးထဲမှာ နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်လေသည်။

ထိုစဉ်က မိုးနဲ့မြေပမာ ကွာခြားနေသောအခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ရက်နဲ့သူ မဖြစ်နိုင် မှန်းသိပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ရက်ကို သတိရတဲ့အချိန်၊ ရက်အကြောင်း တွေးနေတဲ့အချိန်မှာ ရက်ဆီက ဖုန်းခေါ်သံလေး မြည်လာသည်။

စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်သည့်အတွက် ကျေနပ်သွားပြီး မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ

“အချစ်....လေး”

ဟု တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာတုန်း”

ဗုဒ္ဓေါ...

ရက်များ အရှင်လတ်လတ်နဲ့ ဘဝပြောင်းသွားပြီလား..

“ဘာတုန်း” လို့ ပြန်ထူးတဲ့အသံက ယောက်ျားသံကြီး..

ဘုရား ကယ်ပါ...

ဦးဆောက်ဆီက အသံထပ်ထွက်မလာတော့ တစ်ဘက်မှ

“ငါ့သမီးဖုန်းကို charging သွင်းပေးရင်း ဘယ်ကဖုန်းမှန်းမသိလို့

ငါနှိပ်ကြည့်လိုက်တာ”

ကောင်းပါလေ့ဗျာ..

သူများအိပ်ချိန်မှန်း ဘာမှန်းမသိ။ သူဆက်ချင်တာနဲ့

ကောက်နှိပ်ပစ်လိုက်တဲ့လူကြီး။

“အန်ကယ်..ဆောရီးနော်..ကျွန်တော်က ရက် အောက်မေ့လို့ ပြောမိတာ”

“အခြေအနေ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး လေ့လာပြီးမှ ပြောရတယ်ကွ။

မင်းပြောပုံနဲ့ ညကြီးမိုးချုပ် ငါကျောတောင်ချမ်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..ဒီအချိန်က သမီးရည်းစားတွေ ဖုန်းပြောတဲ့အချိန်ပါ”

“ငါထင်သားပဲ..ဒါပဲ..ဒါပဲ”

ဒါပဲဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတော့မှ ဦးဆောက်မှာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

တော်တော်လက်ဆော့တဲ့ ယောက္ခမကြီး

ခံစားနေရတဲ့ ဖီးလ်တောင် ငုပ်တယ်။

